

Zoznámenie s Elou

„Je tu niekto?“ spýtala sa malá sivá myška a rýchlo sa schovala. Spoza veľkej škatule jej trčali iba fúzičky. „Žeby sa mi to len zdalo?“ zapišťala tenkým hláskom. Fúzičky sa pohli dopredu a hneď po nich vykukli aj dve zvedavé čierne očka.

„Tak predsa! To ste vy, detičky? Rada vás spoznávam. Volám sa Eleonóra Dlhochvostíková, ale všetci ma volajú Ela.“

Myška vyliezla zo svojho úkrytu a oprášila si šaty.

„Pýtate sa, odkiaľ som sa tu vzala? No predsa z nášho myšieho domčeka! My Dlhochvostíkovci bývame priamo v tejto útulnej pivnici, na polici číslo tri, veď čoskoro všetko spoznáte,“ prezradila myška a trochu sa aj posťažovala.

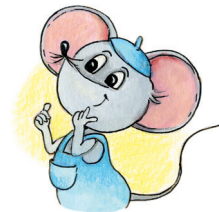
„Ako najstaršia vraj musím strážiť mladších súrodencov, ibaže to vôbec nie je jednoduché. Počujete, ako dupú labkami? Naháňajú sa takmer celý deň.“

Cez malé okrúhle okienko nakukla do domu, aby sa presvedčila, či sú súrodenci v poriadku.

„To sú naše dvojčatá Miško a Riško. Ako vidíte, práve vyjedajú mamino cesto na orechový koláč,“ lamentovala myška.

*„Hajaj, búvaj, myška malá,
čo by som ti zaspievala?
Zaspieva ti maminka
pieseň, čo ťa uspinká.“*

„Viete, kto to spieval?“ usmiala sa Ela a zakývala mamke. „Moja mamička. V kočičku uspáva našu malú Hrdzavku. Je to ešte len bábätko.“

Pozrite sa, aké má drobné pršteky! Skúste uhádnuť, na čo sa teším zo všetkého najviac,“ rapotala veselo.

„Predsa na to, keď moja sestrička vyrastie a bude sa so mnou hrať,“ zasnívala sa Ela a sadla si na policu. Nohy sa jej hompáľali vo vzduchu do rytmu mamkinej pesničky.

„Chrrrrrrr, fúúúúúúú! Chrrrrrrr, fúúúúúúú!“ ozvalo sa z myšieho domčeka.

To čudné chrčanie Elu vyrušilo zo snívania. Akoby sa v pivnici, v ktorej bývali myšky, udomácnil strašidelný sivý vlk.

„Nebojte sa, deti!“ Ela pokrútila hlavou. „To je iba náš ocino. Spí. A keď spí, vždy chrápe a fučí. Mamka mu hovorí, že je lenivý a nevie nič iné, iba vyspávať. Lenže podľa mňa to nie je pravda. Ocino vie vysoko vyskočiť. Aha, takto!“ Ela sa odrazila zadnými labkami a vyskočila najvyššie, ako vedela.

„Vie plávať v marmeláde a za pár sekúnd dokáže rozhrýzť škrupinu z orecha,“ pyšne predstavila ocka.

„Aj keď,“ zamyslela sa, „dedko dokáže oveľa viac. Musím vás s ním zoznámiť. Dedkooo, kde si?“ obzerala sa, zatiaľ čo ozvena to po nej zopakovala ešte niekoľko ráz.

„Hm, zase niekam odbehol,“ nespokojne vzdychla a rýchlo zbehla na policu číslo dva, na ktorej bývali jej starí rodičia.

„Čo to pletieš, babka?“ zaujímala sa.

Babička Dlhochvostíková práve sedela v hojdacom kresle. „To bude prekvapenie,“ odpovedala s tajomným úsmevom a ďalej klopkala ihlicami. „Ťuk, ťuk, ťuk!“

Ela ju veľmi rada pozorovala. Jej babka bola najlepšia na svete. Nikto nevedel rozprávať také napínavé rozprávky ako ona.

„A pre koho bude to prekvapenie?“ vyzvedala.

„Čo myslíš?“ usmiala sa na ňu babička a odložila ihlice. „Predsa pre teba. Je to svetrík, v ktorom budeš chodiť do školy. Už je takmer hotový. Chýbajú mu len zázračné gombičky,“ povedala babička a primerala Ele svetrík.

Ela zapišťala od radosti a roztancovala sa tak, že chvostíkom zhodila starú žiarovku, ktorá sa rozbila. Tváričku si našťastie rýchlo skryla drobnými labkami. Ostré črepy preleteli okolo nej a pristáli len kúsok od ich domčeka.

„Elinka, na svoj chvostík si dávaj pozor!“ upozornila ju babička.

Ela sklonila hlavu. Bolo vidno, že ju to mrzí. Po tvári sa jej rozkotúľali slzy, ktoré potom vo dvojiciach cupkali na policu.

„Neplač, myšička moja! Sadni si sem ku mne. Vieš čo? Vyskúšame ti ten nový svetrík,“ pokúšala sa ju rozveseliť babička.

Ela prikývla a obliekla si krásny farebný svetrík s kapucňou, v ktorej boli dierky na ušká.

„Tak čo, páči sa ti?“

„Jej! Nový svetrík! Babka, krajší som nikdy nevidela,“ pyšne sa obzerala Ela a z fúzikov si utrela posledné slzy. „Lenže odkiaľ zoženieme zázračné gombičky?“ zamyslela sa.

„Neboj sa, niečo vymyslíme, veď škola sa začína až v septembri. Dovtedy máme dosť času,“ upokojila ju babička.

Ela si vyzliekla svetrík a vyskočila k nej na hojdacie kreslo.

„Babka?“ domŕzala. „A kedy konečne pôjdeme von? S dedkom ste mi v zime sľúbili, že čoskoro mi ukážete, čo je za pivnicou.“

„Ty máš teda dobrú pamäť! Také sľuby treba plniť. Zajtra sa začína jar a hneď potom ťa s dedkom vezmeme na prvú prechádzku,“ navrhla babička.

„Jupí!“ potešila sa Ela a prižmúrila očká. „Už sa neviem dočkať! Tam vonku je určite svet plný dobrodružstiev.“

